



## Arrest

nr. 99 699 van 25 maart 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DECONINCK, die *loco* advocaat M.B. HADJ JEDDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 april 2010 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 8 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 54 814 van 24 januari 2011 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 24 februari 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 22 oktober 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

*Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1- b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.*

*Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 24.02.2011 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 25.01.2011 van zijn asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).”*

## 2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

2.2 Ter terechtzitting vraagt de raadsman van de verzoeker om de zaak te verwijzen naar de Franstalige kamer.

Er dient op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de vreemdelingenwet worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkruis het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten.

*In casu* wordt de proceduretaal echter bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet dat wanneer de verzoeker na afloop van de asielprocedure binnen zes maanden een aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de vreemdelingenwet indient, de taal van de procedure voor de Raad bepaald wordt door de taal van de asielprocedure.

Uit het administratief dossier blijkt dat de behandeling van de asielaanvraag geschiedde in de Nederlandse taal. Verzoekers asielprocedure liep af op 24 januari 2011 nadat de Raad bij arrest nr. 54 814 een beslissing genomen heeft houdende de weigering van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Exact een maand later, op 24 februari 2011, dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Aangezien deze aanvraag binnen de zes maanden na afloop van de asielprocedure werd ingediend, moet ook de procedure voor de Raad in het Nederlands geschieden.

Er kan dan ook geen gevolg gegeven worden aan het verzoek van de raadsman.

### 3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op en betoogt dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert in zoverre het beroep gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

*“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.*

*In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

*Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:*

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”*

*Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.*

*In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6*

*bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

*Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.*

*Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*In casu werpt verzoeker evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.*

*Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.*

*De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatie- en schorsingsberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre dit tevens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”*

De Raad stelt vast dat de verzoeker, blijkens het thans voorliggende verzoekschrift, slechts de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring vordert van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Waar de hierboven weergegeven exceptie gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat dergelijke beslissing niet tot het voorwerp van de voorliggende zaak behoort. Bijgevolg verwerpt de Raad de exceptie van onontvankelijkheid.

### 4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de verweerder.

De verzoeker citeert de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

« Selon le § 3 du même article : lorsqu'une partie requérante introduit une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois sur pied de l'article 9 bis ou de l'article 9 ter de la Loi, alors qu'elle fait, à ce moment, l'objet d'une procédure de demande d'asile encore pendante ou définitive depuis moins de six mois, la langue de la décision statuant sur cette demande d'autorisation de séjour est déterminée selon les modalités du § 2 de ce même article ;

En l'espèce, dès lors que le requérant a introduit sa demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9 bis de la loi dans les 6 mois de la clôture de la procédure d'asile, la décision qui déclare ladite demande irrecevable, et qui constitue l'acte attaqué, devait être établie dans la même langue que celle de l'examen de la demande d'asile ;

Or, sauf erreur, le délégué du Ministre ayant, conformément à l'article 51/4, § 2, alinéa 2, de la Loi, déterminé la langue de l'examen, à savoir le néerlandais, il appartenait à la partie défenderesse de faire usage de la langue néerlandaise pour la rédaction de la décision attaquée, ou alors, de prendre une décision rédigée totalement en langue française, puisque la demande basée sur l'article 9 bis, l'a été faite en français ;

Toutefois, le Conseil constatera que cette décision a été rédigée pour partie seulement en néerlandais et pour partie en français. En effet, s'il est exact que les motifs de la décision sont rédigés en langue néerlandaise, la teneur de la décision elle-même, qui consiste à déclarer la demande irrecevable est, quant à elle, été rédigée en langue française, en violation de la disposition reprise ci-dessus ;

Attendu que dans une affaire similaire où la langue de procédure était le français mais que la teneur de la décision déclarant non fondée une demande 9 ter a été rédigée en néerlandais, Votre Conseil a annulé ladite décision sur base de l'article 51/4 de la loi du 15/12/1980 (Arrêt n°80 469 du 27/04/2012). »

#### 4.2 De verweerder citeert de toepasselijke wetsbepalingen en repliceert als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers concrete kritiek bestaat erin dat hij meent dat de bestreden beslissing betreffende het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 ten onrechte in het Frans zou zijn genomen, zodat de bestreden beslissing ambtshalve nietig zou zijn.

Verzoeker beroept zich op artikel 51/4 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat het volgende stipuleert (...)

Het middel van verzoeker faalt naar recht.

De verwerende partij laat gelden dat:

de bestreden beslissing geenszins ten onrechte in het Frans werd opgesteld doch in het Nederlands, de akte van kennisgeving in het Frans werd opgesteld;

de taal van de bestreden beslissing geheel in overeenstemming is met de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Immers bepaalt artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 8 juli 1966:

(...)

Waar verzoeker zich in zijn aanvraag heeft bediend van de Nederlandse taal, werd de beslissing op zich opgesteld in de Nederlandse taal, en dit geheel conform het voormelde wetsartikel.

Terwijl de akte van kennisgeving dewelke ter kennis worden gebracht door tussenkomst van de lokale diensten, terecht werden opgesteld in de Franse taal, nu de akten ter kennis werden gebracht in Seraing, dat nog steeds behoort tot het Franse taalgebied.

*Het voormelde geheel conform de vigerende wetgeving welke voorziet dat voor alle handelingen van de overheid principieel de taal van het gebied moet worden gebruikt, in casu het Frans.*

*Immers bepaalt artikel 39 §2 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 8 juli 1966:*

*(...)*

*Aldus werd de beslissing met inachtnaam van en respect voor de taalwetgeving genomen.”*

4.3 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de titel van het middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en waar hij zich tevens beroept op een kennelijke beoordelingsfout, dient te worden vastgesteld hij in zijn betoog ter ondersteuning van het middel nalaat te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing de genoemde bepalingen zou schenden en dat hij evenmin aangeeft waarin de beoordelingsfout precies zou bestaan. Het enige middel is in dan ook onontvankelijk wat betreft de aangevoerde kennelijke beoordelingsfout en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

4.4 De verzoeker betoogt, in verwijzing naar een arrest van de Raad, dat er sprake is van een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet aangezien de beslissing deels in de Nederlandse taal en deels in de Franse taal genomen werd. Met name zou de strekking van de bestreden beslissing, dit is het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, in het Frans zijn gesteld terwijl de motieven van de beslissing in het Nederlands zijn gesteld.

Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.*

*De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.*

*§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.*

*Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.*

*Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.*

*§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.*

*Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”*

Het is niet betwist dat de verzoeker op 5 april 2010 een asielaanvraag indiende en hierbij verklaarde de hulp van een tolk nodig te hebben. Daar de verzoeker geen van de landstalen machtig was, werd het Nederlands gekozen als de taal waarin de asielaanvraag van de verzoeker diende behandeld te worden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat de Raad bij arrest van 24 januari 2011 aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. De verzoeker diende vervolgens op 24 februari 2011, en derhalve binnen de zes maanden na afloop van

zijn asielpprocedure, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd. Gelet op artikel 51/4 van de vreemdelingenwet diende de verweerder de bestreden beslissing in de Nederlandse taal op te stellen. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden gesteld omdat met een brief opgesteld in het Frans de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend.

Waar de verzoeker verwijst naar de strekking van de bestreden beslissing die in het Frans zou zijn gesteld, met name het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, doelt hij klaarblijkelijk op de in het Frans opgestelde brief van de verweerder die gericht is aan de burgemeester van Seraing en waarin deze laatste wordt verzocht de verzoeker in kennis te stellen van de genomen beslissing. Deze brief vermeldt onder meer het volgende:

*"Monsieur le Bourgmestre,*

*Me référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9Bis de la Loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, qui vous a été adressée le 24.02.2011 (et l'actualisation de 08.08.2011) par :*

*F(...) D(...) J(...)*

*Né à Belize, Nationalité Angola*

*Je vous informe que la requête est irrecevable.*

*MOTIFS : voir annexe"*

Deze brief heeft evenwel betrekking op de kennisgeving en maakt als dusdanig geen deel uit van de thans bestreden beslissing. Er dient op gewezen te worden dat artikel 39, § 2 van de Taalwet Bestuurszaken, bepaalt dat een centrale dienst, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Franse taalgebied de taal van dat gebied dient te gebruiken. De brief gericht aan de burgemeester van de stad Seraing met de vraag de bestreden beslissing ter kennis te brengen aan de verzoeker, werd dan ook op correcte wijze in de Franse taal opgesteld.

De bestreden beslissing zelf wordt als bijlage aan de brief gericht aan de burgemeester van Seraing meegegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

*"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

*Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1- b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.*

*Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 24.02.2011 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 25.01.2011 van zijn asielpprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielpprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."*

Aldus is de bestreden beslissing duidelijk eentalig in het Nederlands gesteld, dit conform artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. Zodoende kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij – in verwijzing naar een arrest van de Raad - laat uitschijnen dat de *in casu* bestreden beslissing deels in het Nederlands en deels in het Frans is opgesteld. Het loutere feit dat in de brief gericht aan de burgemeester van Seraing wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is, maakt geen schending uit van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet nu de genoemde brief aan de burgemeester duidelijk onderscheiden dient te worden van de bestreden beslissing zelf. Dergelijke brief, gericht aan de burgemeester, is geen voor nietigverklaring vatbare administratieve rechtshandeling en betreft slechts de kennisgeving aan de

burgemeester van de bestreden beslissing en het verzoek om deze beslissing aan de aanvrager te betekenen, om het ontvangstbewijs dat eventueel werd afgeleverd in te trekken en om de aanvrager op de hoogte te brengen van de beroepsmogelijkheden voorzien in de artikelen 39/2 en 39/82 van de vreemdelingenwet. Nu de kritiek aangaande deze brief niet de bestreden beslissing zelf betreft, kan deze kritiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ligt dan ook niet voor.

4.5 Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE